

## **Psalm 111**

### **Conținut**

Acest psalm nu poartă nici un titlu. El este, ca și următorii psalmi, alfabetic, aceasta înseamnă că cele 22 de rânduri ale sale încep fiecare în ordine alfabetică cu cele 22 de litere ale alfabetului ebraic. În ceea ce privește conținutul, el este un psalm de laudă a lucrării Domnului în creație, a providenței și a răscumpărării. Un gând de bază străbate tot psalmul: și anume, poporul Domnului ar trebui să cunoască pe Dumnezeuul său, și această cunoaștere a lui Dumnezeu, transpusă în evlavie practică, este adevărata înțelepciune a omului și un izvor, care niciodată nu seacă, al adorării. Mulți vegetează în trista necunoaștere a ceea ce Creatorul lor a făcut pentru ei; de aceea ei sunt nebuni în ceea ce privește felul de gândire al inimii lor, și muți, în ceea ce privește lauda lui Dumnezeu. Căci numai atunci li se poate ajuta, dacă ei se preocupă cu lucrările și faptele lui Dumnezeu și le cercetează cu sârguință; și la aceasta vrea psalmul să ne trezească. El se poate numi *Cântarea despre lucrările lui Dumnezeu*, care are scopul să ne încurajeze în lucrarea laudei mulțumitoare.

### **Împărțirea psalmului**

Poetul psalmului începe cu o solicitare de a lăuda pe Domnul, versetul 1. După aceea el trece să ne arate din lucrările lui Dumnezeu și din călăuzirile poporului Său cât de multe motive avem noi pentru adorare, versetele 2-9. Psalmul se încheie cu o recomandare a evlaviei practice.

### **Comentariu**

#### **1. Lăudați pe Domnul! (*Aleluia!*)**

Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea,  
În sfatul oamenilor drești și în adunare.

1. Aleluia înseamnă Lăudați pe Domnul! Voi toți sfinții Lui, uniți-vă în adorarea Domnului, ale cărui fapte sunt demne de laudă. Lăudați-L acum și întotdeauna, faceți-o din inimă și în unanimitate, deja acum aici jos așa cum va fi cândva veșnic. Renunțați la toate celelalte și purtați de grijă ca permanent să aveți o cântare pentru Dumnezeuul vostru. Îndepărtați de la voi orice îndoială și întrebări neîncrezătoare, orice cântare și împotrivire și dedicați-vă cu totul în a lăuda pe Domnul, și anume cu inimă și cântare, cu trup și viață. *Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea.* Cântărețul dăruit cu talent intonează el însuși cântarea de laudă, căci inima lui este toată în flăcări. Fie că alți o fac sau nu împreună cu el, el vrea imediat să înceapă să laude și nu vrea să înceteze repede. Ceea ce noi predicăm altora, ar trebui ca noi înșine să facem înaintea tuturor. Felul cel mai bun de a face un îndemn să fie eficace, este acela în care noi mergem înainte cu exemplul propriu. Dar modelul, pe care noi îl dăm, ar trebui să fie cel mai bun, căci altfel vom îndruma pe ceilalți să-și facă lucrarea cu indolență. Poetul acestui psalm a dedicat misiunii sfinte toată inima sa, și nimic mai puțin. Toată dragostea sa se

revărsa spre Dumnezeu, și nu numai sentimentele lui, ci și toată râvna voinței lui și toate darurile lui le-a pus în slujba lui Dumnezeu. Pe Domnul, unicul Dumnezeu, nu-L poți preamări demn cu o inimă împărțită, și nimeni să nu aibă curajul să-L dezonzoreze în felul acesta; chiar dacă toată inima noastră este realmente destul de mică pentru lauda Sa, totuși nu este nici un motiv pentru care ea să nu se dedice pe deplin laudei Sale. Toate lucrările Sale sunt demne de laudă; de aceea noi vrem să-L adorăm cu toată ființa noastră. *În sfatul* (în întrunirile confidențiale) *oamenilor drepți și în adunare*. Fie că el este în cercuri restrânse sau în adunarea mare, fie că îl înconjoară duhuri selectate sau mulțimea poporului, în orice împrejurare inima lui toată trebuie să se reverse în laudă și închinare. Pentru societatea cea mai aleasă nu poate fi o întrebuintare mai bună a timpului prețios și pentru adunarea cea mare a poporului nu poate fi nimic mai potrivit. Pentru cercul restrâns al credincioșilor la Masa Domnului precum și pentru oștirea mare, care se adună sub sunetul Cuvântului, pentru familie ca și pentru adunarea cetățenilor, pentru cămăruța tăcută a prietenilor evlavioși cât și pentru publicul larg se potrivește o cântare spre lauda lui Dumnezeu; cel puțin ar trebui fiecare, care se consideră credincios, să cânte pretutindeni aleluia al său. De ce trebuie noi să ne temem de oameni? Cei mai nobili vor intona împreună cu noi cântarea noastră, și dacă alții mai neciopliți nu o vor face, fie ca exemplul nostru să le fie o muștrare foarte necesară. Și tu, iubite cititor? Cel care scrie aceste cuvinte ale comentariului înalță în inima lui pe Domnul; nu vrei și tu să te oprești un moment și să te unești cu el în această lucrare fericită?

2. Mari sunt lucrările Domnului,  
cercetate de toți cei ce le iubesc.
3. Strălucire și măreție este lucrarea Lui  
și dreptatea Lui ține în veci.
4. El a lăsat o aducere aminte a lucrărilor Lui minunate;  
Domnul este îndurător și milostiv.
5. El a dat hrană celor ce se tem de El;  
El Își aduce pururi aminte de legământul Lui.
6. El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui,  
ca să le dea moștenirea neamurilor.
7. Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate;  
toate poruncile Lui sunt adevărate,
8. întărite pentru veșnicie,  
făcute cu adevăr și cu dreptate.
9. A trimis poporului Său răscumpărarea,  
a așezat legământul Său în veci;  
Numele Lui este sfânt și înfricoșător.

2. *Mari sunt lucrările Domnului.* Da, mari sunt lucrările Domnului în toate privințele, după conținutul lor, după mărimea lor, după numărul lor și după valoarea lor. Chiar și cel mai mic lucru, pe care Dumnezeu îl face, este mare. Într-o privință sau alta fiecare din creaturile puterii Sale precum și faptele înțelepciunii Sale vor apărea mari aceluia care au o inimă înțeleaptă. *Cercetate de toți cei ce le iubesc.* Cine iubește pe Creatorul lui, acela se bucură de

lucrarea mâinilor Sale. Aceștia observă că în acestea se ascunde mai mult decât se vede la suprafață; de aceea ei se preocupă cu stăruință să le cerceteze și să le înțeleagă. Cercetătorul naturii credincios cercetează natura, istoricul încearcă să aducă lumină în întunericul istoriei și urmărește contextul ascuns al evenimentelor, și cercetătorul Scripturii sapă în mina revelației biblice și adună toate boabele de aur ale adevărului divin. Lucrările lui Dumnezeu merită să fie cercetate de noi, ele ne oferă învățătură și desfătare în asocieri minunate, și ele cresc înaintea noastră văzând cu ochii, căci ele, cu cât le studiem mai mult, ne apar mult mai mari ca înainte. Lucrările oamenilor par mărețe, dacă sunt privite de la distanță; lucrările lui Dumnezeu sunt cu adevărat mari, dacă sunt privite cu atenție. Mari sunt lucrările și faptele lui Dumnezeu mai cu seamă cu privire la scopul și țelul lor (așa cum a prezentat odinioară Delitzsch versetul nostru). Intențiile lui Dumnezeu în tot ce face și creează sunt tot așa de admirat ca și lucrările însăși. Faptul cel mai minunat în lucrările lui Dumnezeu este înțelepciunea tainică a lui Dumnezeu ascunsă în ele; de aceea oamenii, a căror privire se oprește la suprafață, nu ajung la ce este cel mai bun, pe care El vrea să ne învețe. Deoarece lucrările sunt așa de mari, ele nu se pot cuprinde cu simpla privire, ci ele trebuie privite cu atenție, exact, și această cercetare este spre avantajul nostru cel mai mare, prin aceea că instruiesc aptitudinile noastre și întăresc tot mai mult ochiul nostru spiritual, ca el să suporte lumina slavei dumnezeiești. Este bine pentru noi, că noi nu putem vedea totul de la prima privire; căci exercițiul de a pătrunde în tainele lucrărilor lui Dumnezeu este pentru noi tot așa de util ca și cunoașterea însăși, pe care noi o obținem prin aceasta. Deosebită este istoria căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, un subiect de meditație pentru sufletele primitive, umplute de respect față de Dumnezeu; ele vor găsi în ele o mângâiere dulce și un izvor care nu seacă al bucuriei.

**3. Strălucire și măreție este lucrarea Lui.** Aceasta este valabil pentru toate lucrările Lui, și în mod deosebit pentru lucrarea Sa cea mai nobilă de pe pământ, lucrarea de mântuire a Adunării Sale. Gloria Sa împărătească strălucește în ea în strălucirea cea mai luminoasă. De aceea ea este pe drept subiectul celei mai înalte cântări de laudă; cine o înțelege și are parte de ea, acela nu poate face altceva decât să acorde lui Dumnezeu toată onoarea și cinstea. Planul acestei lucrări de mântuire, singurul fundament pe care se sprijină scopul Său de har bogat, pregătirile înțelepte, darurile, pe care ni le aduce ea, Isus ca Răscumpărător, primirea răscumpărării prin Duhul Sfânt în nașterea din nou și sfințire, și tot ce mai aparține de întregul minunat, toate acestea conduc la lauda, care nu se sfârșește niciodată, adusă Lui, Cel care a întocmit și a executat un asemenea plan uimitor spre mântuirea noastră. Nici o altă lucrare nu poate fi comparată cu aceasta; ea onorează pe Salvator și aduce pe cei salvați la onoare, slujește la glorificarea lui Dumnezeu și ne conduce pe noi la glorie. Nu este nici un alt dumnezeu ca Dumnezeul lui Ieșurun, și nimic nu este ca salvarea pe care El a lucrat-o pentru poporul Său. *Și dreptatea Lui ține în veci.* La lucrarea harului nu s-a trecut cu vederea dreptatea și ei nici nu i se va lua cununa, ci dimpotrivă, ea va fi adusă la cea mai înaltă onoare înaintea întregii inteligențe a universului tocmai prin lucrarea harului. Că Loctiitorul nostru a trebuit să poarte vina noastră, aceasta dovedește că Dumnezeu, pentru împlinirea planurilor Sale de har, nici măcar dreptatea nu a lăsat-o deoparte. Niciodată dreptatea lui Dumnezeu nu poate fi pusă la probă mai severă decât a fost aceea care a rezistat în darea la moarte a Fiului Său preaiubit; de aici înainte ea va rămâne veșnic. Mai mult chiar: acum niciodată nu mai poate apare vreo îndoială, dacă dreptatea lui Dumnezeu în tot planul Său va avea drepturile ei; căci tot ce cere ea, a fost deja împlinit, cerințele ei sunt satisfăcute prin lucrarea dublă a Domnului nostru, deoarece El a purtat atât pedeapsa care se cuvenea, și totodată a împlinit pe deplin cerințele Legii. Samavolnicia nu se strecoară în guvernarea lui Dumnezeu, lealitatea în această guvernare este

fără îndoială înălțată pentru totdeauna. În nici o acțiune a lui Dumnezeu nu se găsește nedreptate și nici nu se va descoperi vreo urmă a acesteia; aceasta este lauda cea mai mare a faptelor Lui, și nici măcar împotrivorii Lui nu pot să nege aceasta. De aceea credincioșii să-L laude totdeauna și să nu se rușineze să vorbească despre faptele demne de laudă și minunate ale Dumnezeului lor.

**4. *El a lăsat o aducere aminte a lucrărilor Lui minunate.*** El a vrut ca aceasta să rămână proaspăt în amintirea poporului Său; și aceasta este așa, în parte pentru că ele sunt demne de amintit, și în parte, deoarece El a purtat grijă ca ele să fie notate prin pana inspirată și prin Duhul Sfânt El le scris pe inima copiilor Săi. Prin rânduiala Legii mosaice poporului i-a fost adus mereu în amintire ieșirea din Egipt, șederea în pustie și alte lucruri memorabile din istoria lui Israel, și în felul acesta generația tânără a fost învățată despre minunile, pe care Dumnezeu le-a făcut în timpurile vechi. Fapte de natura celor făcute de Dumnezeu nu sunt pentru ca să fie admirate scurt timp și după aceea să fie uitate, ci ele au fost puse ca monumente permanente și simboluri pline de învățătură pentru generațiile viitoare; și mai ales ele sunt destinate să consolideze poporul lui Dumnezeu în încredere în dragostea lui Dumnezeu și să-l facă să recunoască că Dumnezeul legământului este *Domnul milostiv și îndurător*. Fără teamă ei se pot încrede pentru viitor în harul Său, căci ei îl cunosc din trecut. Harul se poate recunoaște în conducerea lui Dumnezeu tot așa de clar ca și dreptatea Sa; da, o plinătate de dragoste gingașă vedem în tot ce a făcut El. El tratează pe ai Săi cu deplină atenție cu privire la slăbiciunile și neputințele lor; El are față de ei aceleași sentimente pe care le are un tată față de copiii lui. Să nu-L lăudăm noi pentru aceasta? Un fir de argint al îndurării cordiale străbate neîntrerupt toată țesătura guvernării mondiale divine. Fie ca aleșii Lui să păstreze permanent în amintire acest fapt și cu bucurie mulțumitoare să dea mărturie despre ea!

**5. *El a dat hrană celor ce se tem de El.*** Deoarece cuvântul folosit înseamnă de fapt pradă, vechii comentatori s-au gândit la comorile pe care copiii lui Israel le-au primit la ieșirea lor din casa robiei, la cererea lor de la egiptenii care îi asupreau, așa cum și altă dată Israel s-a îmbogățit de la dușmanii lui. Chiar și alegerea cuvântului este condiționată de ordinea alfabetică a psalmului și este folosit și în Proverbe 31,27 pentru hrană. Așa cum Domnul a hrănit în pustiu poporul cu mană, tot așa El poartă grijă și în rest prin mijloacele providenței Sale, ca nevoile alor Săi să fie satisfăcute. Undeva și într-un fel oarecare ei au găsit permanent hrană, cât aveau nevoie, și aceasta chiar și în timpuri de lipsuri mari. Cu hrană spirituală ei sunt din belșug asigurați în Hristos Isus; acolo ei sunt hrăniți cu cel mai bun grâu și au voie totdeauna să ia parte la masa de sărbătoare a Împăratului. Cuvântul Său este tot așa de hrănitor pentru suflet, cum este pâinea pentru trup, și în această mana este prezentă o așa plinătate, că niciunul din cei care călătoresc spre Canaanul ceresc nu vor suferi de foame. Adevărat, frica de Domnul este înțelepciune, căci ea garantează omului aprovizionarea cu tot ce el are nevoie pentru suflet și pentru trup. *El Își aduce pururi aminte de legământul Lui*. El nu putea să lase poporul Său să ducă lipsă de hrană, deoarece El a făcut un legământ cu el; și aleșii Lui nu vor duce niciodată lipsă nici în viitor, deoarece și pe mai departe El va acționa conform rânduielilor acestui legământ. Nici o făgăduință a Domnului nu va rămâne neîmplinită, și nici una din convențiile solemne, pe care dragostea veșnică le-a încheiat, nu va fi anulată sau va fi dată uitării. Legământul harului este planul lucrării mărețe, pe care Dumnezeu o face spre binele suprem al poporului Său, și niciodată Dumnezeu nu Se va abate de la acest plan. El l-a semnat și a pus pecetea Sa dedesubt, prin aceasta gloria Sa este de neșters legată cu el, da,

onoarea Numelui Său depinde de el; în felul acesta El Își va aminti chiar și de cea mai mică literă și punctuleț. Hrănirea poporului Său este o arvună: El nu ar îngriji permanent de nevoile lor, dacă El S-ar gândi ca în cele din urmă să-i lase să piară. Să luăm seama la această arvună mângâietoare și acot; noi vrem să ne bazăm pe credincioșia lui Dumnezeu și să-L laudăm din toată inima ori de câte ori savurăm mâncarea pământească sau ne desfătăm la Cuvântul Lui.

**6.** *El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui.* Ei au văzut cu ochii lor, ce poate face El și ce putere uriașă este El gata să folosească din cauza lor. Această putere a văzut-o Israel în faptele mari pe care Dumnezeu le-a făcut în domeniul naturii, și noi o vedem în minunile Duhului, căci noi vedem acțiunea incomparabilă a Duhului Sfânt și avem parte de ea în inima proprie. În timpuri cu cele mai mari necazuri, Domnul ne-a făcut parte de harul Său într-o măsură așa de mare, că noi a trebuit să adorăm mărima puterii Sale; și tocmai acesta a fost unul din motivele pentru care El ne-a condus în astfel de situații, ca să poată să ne reveleze brațul Său puternic. Am fi putut noi vreodată să cunoaștem așa de minunat puterea Sa, dacă nu am fi fost în situații în care aveam nevoie stringentă de ajutor? Noi putem foarte bine să transformăm acest verset în rugămintea ca în aceste timpuri din urmă să ni se facă parte să vedem tot mai mult la lucru puterea Domnului. Da, Doamne, fă să vedem acum cât de puternic poți Tu lucra, atât în mântuirea sufletelor, cât și în păzirea și salvarea celor care sunt ai Tăi. *Prin aceea că El le-a dat moștenirea neamurilor.* (trad. textuală). El a oferit toată puterea Sa ca să alunge pe canaaniți și să ducă poporul Său în țara făgăduită. Fie ca tot așa înțelepciunea Sa nesfârșită să dea Bisericii Sale moștenirea neamurilor în Numele lui Isus. Numai puterea Lui mare poate realiza aceasta; dar la timpul Său cu siguranță se va realiza.

**7.** *Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate.* În tot ce face Domnul strălucește veridicitatea Sa sau credincioșia făgăduințelor Sale și dreptatea Sa. Nici un fel de viclenie sau tertipuri nu se pot recunoaște în activitatea Sa; El acționează cu credincioșie și sinceritate față de poporul Său, drept și nepartinic față de toți oamenii. Și aceasta ar trebui să ne facă să-L preamărim, căci este spre avantajul nostru cel mai mare să trăim sub un Domn împărătesc, ale cărui planuri, legi, hotărâri judecătorești, decrete și acțiuni sunt în totul adevăr și dreptate. *Toate poruncile Lui sunt adevărate.* Tot ce El a hotărât și a decis va dăinui sigur, și poruncile, pe care El le-a dat, se vor dovedi demne de a fi împlinite de noi; căci dreptatea este temelia lor statornică și scopul lor este bunăstarea noastră, da, mântuirea veșnică. El nu este un tiran șovăielnic sau capricios, care astăzi poruncește una și mâine poruncește alta, ci poruncile Lui rămân pur și simplu neschimbabile, necesitatea lor se dovedește totdeauna indiscutabilă, superioritatea lor este fără îndoială mai presus de toate, plata lor este veșnic sigură. Orice s-ar înțelege prin dispozițiile Domnului, despre care vorbește versetul nostru, *hotărârile* Sale sau *poruncile* Sale, în ambele cazuri cuvintele au un sens important. Contextul, în mod deosebit versetul următor, lasă să se înțeleagă că ele ar trebui înțelese potrivit primului sens, deci să ne gândim la dispoziții, hotărâri sau decizii ale Împăratului împăraților.

**8.** *Întărite pentru veșnicie,* și anume planurile Lui sublime, poruncile sau felul de a acționa. Domnul nu este influențat de impresiile de moment și nici nu Se lasă mânat de situațiile de moment. Principii neschimbabile stăpânesc în domnia Sa, și el urmărește țelurile Lui veșnice fără umbre de schimbare. Lucrările noastre se aseamănă, vai, cât de des, cu o clădire din lemn, fân și paie; faptele Lui sunt aur curat, argint, pietre prețioase. Noi urmărim un țel un anumit timp și după aceea îl părăsim, ca după aceea să alergăm după un alt țel; El însă are totdeauna același țel, și nimeni nu poate să-L abată de la planul Său. Tot ce face are loc în veșnicie și pentru veșnicie; de aceea ceea ce face El rămâne pentru totdeauna. Faptul că manifestarea voii

Lui are o așa stabilitate de durată se bazează în mare parte pe ceea ce se amintește în continuare, că ele sunt făcute *cu adevăr și cu dreptate*. Numai adevărul are durabilitate. Falsitatea trece repede, căci ea este numai aparență; adevărul însă are sare în sine, care îl păzește de stricăciune. Dumnezeu acționează totdeauna după principiile sublime ale adevărului și dreptății, de aceea la El nu este niciodată necesară vre-o schimbare sau revocare și faptele Sale și cuvintele Sale supraviețuiesc timpului.

**9. A trimis poporului Său răscumpărarea.** Când moștenitorii făgăduinței erau în Egipt, El le-a trimis un salvator și a făcut efectiv eliberarea. Ei au avut parte de o răscumpărare minunată, desăvârșită în felul ei. Același lucru l-a făcut El într-un mod mult mai înalt, mai spiritual, pentru poporul Său al legământului cel nou, prin aceea că El a răscumpărat mai întâi pe ai Săi cu sânge din mâna dușmanului și apoi i-a salvat cu putere din legăturile păcatului. Noi putem cânta despre răscumpărare ca despre o faptă împlinită: ea a fost făcută pentru noi, și oferită și primită cu bucurie de noi, și astfel noi suntem în faptă și adevăr răscumpărării Domnului. *A așezat legământul Său în veci.* Planul Său divin a făcut legământul harului să fie o chestiune veșnică, stabilă. Faptul că răscumpărarea a avut loc prin sânge dovedește că legământul nu poate avea nici un fel de modificări; căci sângele îl pecetluiește cu putere de lege și irevocabil. Și aceasta constituie un motiv pentru cântarea de laudă. Răscumpărarea este demnă să fie cântată cu sunetele cele mai cordiale; și cu desăvârșire, când o vedem legată cu obligativitatea sfântă, pe care Domnul în harul Său a luat-o asupra Sa și de la a cărei veridicitate El nu Se poate abate, atunci acest subiect aprinde sufletul cu o mulțumire cu cel mai mare entuziasm. Răscumpărarea și legământul harului sunt cu adevărat suficiente pentru a deschide gura mută pentru cântări de laudă! *Numele Lui este sfânt și înfricoșător.* Psalmistul poate spune aceasta. Toată revelarea Ființei lui Dumnezeu este în toate privințele demnă de respectul nostru cel mai profund, deoarece ea este desăvârșită și fără greșeli, de o sfințenie deplină. De aceea noi să nu rostim niciodată Numele lui Dumnezeu nechibzuit sau ușuratic, niciodată să nu-L ascultăm fără venerație profundă. Da, Numele Lui s-ar putea să ne facă să tremurăm, El este îngrozitor în sfințenia Lui; chiar și aceia care cunosc cel mai bine pe Dumnezeu, se bucură înaintea lui cu tremur. Nu putem înțelege cum oameni evlavioși pot să permită să fie numiți preasfinția-ta. Deoarece nu putem descoperi nici un motiv, de ce semenii noștri trebuie să *ne acorde* a o astfel de onoare, suntem înclinați să presupunem, că nici la alții nu se poate găsi prea mult, ca să se lase numiți preasfinția-ta, înalt-preasfinția-ta, sfinția voastră, și așa mai departe. S-ar putea să pară un lucru neînsemnat; dar tocmai de aceea dorim să atragem atenția, că trebuie renunțat la obiceiurile nebune.

#### 10. Frica de Domnul este începutul înțelepciunii;

Toți cei ce o practică vor avea o minte sănătoasă.

Lauda Lui Ține în veci.

**10. Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.** Ea este prima temelie pentru aceasta, dar și cununa și câștigul ei principal. Cuvântul tradus aici cu *începutul* poate însemna în ceea ce privește valoarea lui primul, cel ce stă deasupra, cel mai prețios. Adevărata evlavie este într-adevăr ambele, elementul de bază al înțelepciunii și roada ei cea mai prețioasă. Deci să cunoști pe Dumnezeu, că trebuie să umbli sincer înaintea Lui, este cea mai mare știință aplicată. Teama sfântă înaintea lui Dumnezeu ne conduce de la sine să laudăm pe Dumnezeu,

și acesta este țelul spre care conduce psalmul, căci aceasta este un lucru înțelept făcut de creatură față de Creatorul ei. *Toți cei ce o practică vor avea o minte sănătoasă.* Ascultarea față de Dumnezeu dovedește că noi avem o judecată sănătoasă. Ce motiv ar putea fi găsit împotriva? Nu ne cere însăși mintea noastră, că trebuie să se dea ascultare Aceluia care este Domn peste toate? Numai un om a cărui minte este întunecată va vrea să justifice vreodată răzvrătirea față de Dumnezeul sfânt. Evlavia efectiv practică este proba adevăratei înțelepciuni. Poți poseda cunoștințe și să fi foarte credincios, poți vorbi despre lucrurile divine și poți dovedi elocvență mare, poți avea o natură înclinată spre cercetare și chiar să fi un gânditor profund; dovada cea mai bună despre adevărata înțelepciune și pricepere profundă se găsește totuși în ascultarea efectivă de voia lui Dumnezeu. Partea anterioară a psalmului ne-a învățat prin descrierea lucrărilor lui Dumnezeu să cunoaștem natura și ființa Sa; acest verset prezintă utilizarea practică a învățaturii prin deducții, că onorarea acestui Dumnezeu și ascultarea de El este cerința adevăratei înțelepciuni. Noi ne declarăm cu bucurie pentru aceasta. *Lauda Lui Ține în veci.* Lauda lui Dumnezeu nu va înceta niciodată, căci faptele Lui vor da totdeauna naștere la adorare, și înțelepciunea cea mai bună a oamenilor va consta permanent în a lăuda pe Dumnezeul care face astfel de fapte minunate. *Luther* împreună cu alți comentatori mai vechi a interpretat propoziția, ca și cum ea s-ar referi la cei care se tem de Domnul; și chiar dacă noi împreună cu aproape toți comentatorii mai noi nu trebuie să vedem această interpretare ca fiind în contextul și tot șirul de idei al psalmului, este totuși adevărat – și psalmul următor va continua această idee – că aceia care duc o viață de ascultare, vor primi de la Dumnezeu laudă și onoare, care rămân veșnic. Și un cuvânt de recunoaștere venit din gura lui Dumnezeu este o onoare care depășește toate distincțiile pe care le pot da împărații și regii.

Doamne, ajută-ne să cercetăm lucrările și faptele Tale și toată viața noastră să Te glorificăm cu fiecare respirație!

### **Explicații și cuvinte cheie**

*Cu privire la tot psalmul.* Cu acest psalm începe o trilogie de Hallel-psalmi. Psalmul 111 înșiruie laudă după laudă faptelor Domnului și ctitoriilor Sale. În strânsă legătură stă Psalmul 112. „În timp ce psalmul 111”, spune pe drept Hitzig, „preamărește în cercul credincioșilor gloria, puterea și harul Domnului, psalmul 112 preamărește gloria care rezultă din acestea și fericirea credincioșilor înșiși, adoratorii Domnului”. Cei doi psalmi sunt gemeni în formă și conținut. Prof. D. *Franz Delitzsch* †1890.

Cei doi psalmi 111 și 112 se aseamănă în ceea ce privește alcătuirea, rânduiala alfabetică regulată, caracterul tematic și în mod deosebit în tonul lor. Conținutul unuia este opusul celuilalt; Psalmul 111 prezintă mărirea, bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu, Psalmul 112 oglindirea acestor însușiri în mărirea (versetul 2), îndurarea (versetul 5) și dreptatea (versetele 4 și 9) aleșilor Săi. Această concordanță a conținutului celor doi psalmi este importantă pentru înțelegerea corectă a unor locuri din psalmul al doilea. *The Speaker's Commentary* 1873.

Psalmul este un psalm de laudă, în ordine strict alfabetică: 22 de rânduri corespunzător celor 22 de litere ale alfabetului ebraic. Din aceasta putem învăța unele lucruri. 1) Deseori este bine, ca noi să dăm totul la o parte și să ne dedicăm intenționat și exclusiv laudei lui Dumnezeu, așa

cum are loc în acest psalm. 2) Lauda lui Dumnezeu poate face toate literele în toate combinațiile posibile să devină cuvinte. El este A&O al cântării de laudă, împreună cu toate literele intermediare ale alfabetului. 3) Lauda Domnului merită să fie păstrată în amintire. Fără îndoială psalmul a fost alcătuit alfabetic tocmai pentru a fi memorat mai ușor. *David Dickson* †1662.

Acest psalm mi se pare ca și cum ar fi fost făcut pentru sărbătoarea de Paști și folosit pentru a mulțumi Domnului, Mielul de Paști, pentru toate lucrările Sale. Dar acum acest psalm de mulțumire merge prin toată lumea și nu mai este în țara mică a Canaanului ca într-un colț mic de lume; el a devenit acum mai mare, cu cât mai înaltă și mai mare este răscumpărarea pe care a câștigat-o Mielul nostru de paște, și răsună mai departe. El începe: *aleluia*, lăudați pe Domnul. Aceasta este trâmbița Duhului Sfânt, pentru ca el să trezească pe creștini și să-i îndemne să mulțumească lui Dumnezeu cu un astfel de psalm. *Martin Luther* 1530.

**Versetul 1.** *Din toată inima.* Lipsa atitudinii din toată inima este o pagubă ireparabilă pentru toată evlavia. Oamenii încearcă mereu să unească ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu declară absolut incompatibil, dragostea față de lume și dragostea față de Dumnezeu. De aceea sunt așa de multe vieți nefericite, deoarece ei își mistuie puterile prețioase în aceste eforturi zadarnice, să trăiești jumătate pentru lume și jumătate pentru Dumnezeu. Privește cu ce plăcere și forță de muncă se apucă un om de lucrul care place inimii lui, cum își îndreaptă spre el toate gândurile, toate sentimentele și toate forțele. Spunem pe drept: el se dedică cu totul, își pune toată inima în acea lucrare. Încearcă să-l faci să folosească totodată timpul său și puterea sa pentru altceva; el se va mira că există astfel de oameni nebuni și neștiutori, care pot să-i dea astfel de sfaturi rele. Învață de la diavolul: privește cum își îndreaptă toate forțele spre fiecare om în parte, ca și cum ar fi numai acest singur om și el nu ar avea altceva de făcut decât să nimicească acest singur suflet. Cu o astfel de hotărâre totală caută să glorifici pe Dumnezeul tău! *Barton Bouchier* 1856.

În sfatul oamenilor drepti, aceasta înseamnă al celor sfinți și evlavioși. El arată aici unde și în ce loc să se cânte acest psalm; așa cum copiii lui Israel se strâneau în case la sărbătorile de paște, și nici un păgân nu avea voie să fie alături de ei; pentru ca să fie o adunare pudică, fină, cinstită, la un loc deosebit. Căci cuvântul pe care l-am redat cu sfat înseamnă o discuție și un sfat secret, așa cum țin unii în anumite locuri speciale, cum sunt senatorii în primării, prinții în camerele de sfat. Acolo nu este nici un ungher și nici o bandă de asasini; căci se știe public unde se adună ei, și cu toate acestea tratativele sunt secrete, că nimeni nu trebuie să fie de față, ci numai cei care fac parte din sfat. *Martin Luther* 1530.

Ce faptă bună, când pot fi strânși laolaltă unii cu care se poate vorbi despre lucrările lui Dumnezeu și se poate cânta lauda Sa! Altfel din obișnuință și neatenție se trece pe lângă mulți, cu care s-ar putea avea loc întărirea credinței. *Karl Heinr. Rieger* †1791.

**Versetul 2.** *Lucrările și faptele lui Dumnezeu* sunt într-adevăr așa de mari, că ele depășesc domeniul pe care omul îl poate descoperi în ele; însă ele sunt cercetate cu plăcere de toți care iubesc pe Dumnezeu, care Se revelează în natură și în istorie. Căci chiar dacă ele sunt mult prea mari, ca să fie înțelese, ele sunt de asemenea prea mari, ca să poată fi uitate. *Edw. G. Marsh* 1832.

Să vezi pe Dumnezeu în lucrările mâinilor Sale, să-L iubești și să umbli împreună cu El, a fost preocuparea omului înainte de căderea în păcat. Aceasta nu a încetat să fie datoria noastră, cu atât mai mult cu cât lucrarea lui Hristos este cea care ne face să facem aceasta, prin credință. De aceea oamenii cei mai sfinți sunt cel mai mult potriviți să cerceteze lucrările



lui Dumnezeu. Și toate studiile științelor naturale, ale istoriei sau al oricăror alte științe sunt lipsite de cununa lor, de adevăratul lor scop și adevărata lor valoare dacă prin ele nu este căutat Dumnezeu. Atunci înțelepciunea devine nebunie, Romani 1,22; Psalm 14,1. *Richard Baxter* † 1691.

*Cercetate de toți cei ce le iubesc.* Filozofia caută adevărul, teologia îl găsește, dar religia îl posedă. Lucrurile omenești trebuie cunoscute, ca să fie iubite; lucrurile dumnezeiești dimpotrivă trebuie iubite, ca să le cunoști. *Blaise Pascal* † 1662.

**Versetele 2-4.** Că *Domnul este îndurător și milostiv*, aceasta este marea descoperire a tuturor acelor care cercetează lucrările și faptele Domnului în adevărata lumină, și ce minunat este acest rezultat! Așa cum în cercetarea naturii, pentru cei care se dedică cu dragoste acestui studiu, este o savurare fără sfârșit, tot așa și pentru acela care are plăcere de lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu și care se dedică misiunii de a cerceta bunătatea lui Dumnezeu în ea nu este nimic mai înviorător decât descoperirea fațetelor noi ale harului, care pun într-o lumină nouă *maiestatea și slava* faptei dumnezeiești. De aceea ostenește-te în înțelegerea cu dibăcie a faptei dumnezeiești față de copiii oamenilor și cercetează atent comportarea Prietenului tău ceresc. Tocmai pentru aceasta te-a creat și ți-a permis să ai parte de legământul prieteniei Lui, pentru ca El să arate față de tine cât de cordial poate să te iubească. *D. Thomas Goodwin* † 1679.

**Versetele 4 și 5.** *El a lăsat o aducere aminte a lucrărilor Lui minunate.* Aceasta arată spre sărbătorile date poporului Său, în mod deosebit la sărbătoarea Paștelui, această aducere de cruțarea deosebită de care au avut parte în Egipt (Exod 12,14). Căci versetul 5 amintește de hrănirea și adăparea minunată (în mod deosebit mana și apa din stâncă, Psalm 105,40-43) din pustie, după ieșirea din Egipt. Deja din timpul lui *Theodoret* și *Augustin* versetul 5 este legat cu gândul la împărtășanie; Psalmul 111 a devenit psalmul bisericesc la împărtășanie. Prof. *D. Franz Delitzsch* † 1890.

Mirodeniile mirositoare ale faptelor divine trebuie pisate prin cugetare și apoi păstrate în caseta amintirii noastre. Dumnezeu ne dă perlele istoriei mântuirii nu ca să facem așa cum făceau odinioară femeile romane, să poarte bijuteriile legate la picioare, sau chiar să fie călcate în picioare, ci ca noi să le legăm ca un lanț prețios, să le legăm la gât și la inimă. (Proverbe 6,21) *Abraham Wright* 1661.

Absurditatea uimitoare a omului se arată în aceea că el nu gândește la evenimentele și faptele dumnezeiești, pe care Dumnezeu le-a făcut așa fel ca ele să nu poată fi uitate. *D. W. S. Plumer* 1867.

**Versetul 5.** *El a dat hrană ... El își aduce pururi aminte de legământul Lui.* În timp ce psalmistul contemplă binefacerile pe care Dumnezeu le-a făcut lui Israel, el se bucură la gândul că ele erau numai câteva împliniri ale făgăduințelor legământului, care încă mai există și va exista veșnic. *James H. Vidal* 1863.

**Versetul 6.** *El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui.* Lor le-a fost dat să le vadă, celorlalți nu, dimpotrivă, ei au avut parte de orbire. „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi arăta lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” *John Trapp* † 1669.

**Versetul 7.** Faptele lui Dumnezeu sunt reliefări ale adevărurilor Sale. Așa cum fiecare acțiune a unui creștin ar trebui să fie o exercitare a adevărului divin și a dreptului divin, așa este realmente la Dumnezeu. Dacă noi nu putem înțelege așa cum se cuvine ce vrea să spună Dumnezeu cu unul sau altul din cuvintele Sale, totuși vom putea pricepe faptele Sale, căci lucrările Sale sunt un comentariu infailibil al cuvintelor Sale. *Joseph Caryl* † 1673.

**Versetle 7 și 8.** *Lucrările mâinilor Lui sunt adevăr și dreptate*, căci ele sunt realizarea adevărului adevărat și permanent și ale dreptății dovedite biruitoare. *Poruncile Lui sunt întărite pentru veșnicie*, verificate, îndreptățind la deplina încredere în caracterul lor util și urmările lor; *făcute* (textual: sprijinite), nu din afară, ci în ele însele, deci de nezugduit; făcute, executate, de Dumnezeu, *cu adevăr și cu dreptate*. Prof. D. Franz Delitzsch † 1890.

**Versetul 9.** *Numele Lui este sfânt și înfricoșător*: demn de toată *onoarea* din partea tuturor celor care Îl iubesc, *înfricoșător* față de aceia care cu toate dovezile de har rămân *păcătoși*. Episcop D. G. Horne † 1792.

Deoarece *Numele Lui este sfânt și înfricoșător* noi nu ar trebui să îndrăznim să abuzăm de El. Este cunoscut că iudeii nu pronunțau numele Iehova. *Suidas* spune, că atunci când grecii voiau să jure pe Jupiter nu-i pronunțau numele. Aceasta ar trebui să ne inspire teamă în a folosi nechibzuit Numele lui Dumnezeu. Și fie ca aceia care doresc ca numele lor să fie tratat *cu onoare*, să lupte să fie *sfinți*, așa cum Dumnezeu este sfânt. *John Trapp* † 1669.

**Versetul 10.** *Frica de Domnul este începutul înțelepciunii*. Acesta este un principiu de bază deosebit de important al Scripturii. Iov pune întrebarea: Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? El cercetează toată natura, dar niciunde nu o poate găsi. Ea nu se poate cumpăra cu aurul din Ofir, și prețul ei este mai mare decât al perlelor. Numai *Dumnezeu* cunoaște drumul spre ea, și El a zis oamenilor: Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea. (Iov 28). Solomon, cel mai înțelept dintre toți oamenii, începe proverbele sale cu același principiu al vieții, Proverbe 1,7, și îl reia în Proverbe 9,10. Frica de Domnul înseamnă în Scriptură nu numai atitudinea de venerație copilărească față de Tatăl nostru ceresc demn de adorare, ci deseori este expresia pentru totalitatea evlaviei practice, ca și în versetul din psalmul nostru. Să năzuiești după fericirea veșnică, însoțit fiind de sfințenie, aceasta este adevărata înțelepciune, o deșteptăciune aleasă, fără de care nu există nicidecum adevărata deșteptăciune. *Samuel Davies* † 1761.

Te întreb, copil al lumii: Care este înțelepciunea cea mai înaltă și mai profundă? Constă ea în a câștiga o avere mare? Este prototipul înțelepciunii, să devii un milionar? Iată, Pavel spune, evlavia este un mare câștig, și Clemens din Alexandria spune, creștinul este singurul bogat de pe pământ. Sau, o viață „veselă” este cununa deșteptăciunii? Iată, bucuria o cunosc numai inimile evlavioase (compară cu Psalm 97,11). Sau năzuiești tu după onoare? Iată, psalmul nostru spune: cei ce o practică (frica de Domnul) vor avea o minte sănătoasă. Unii oameni renumiți ai lumii sunt deosebit de nefericiți, deoarece ei devin renumiți, acolo unde ei nu sunt renumiți, și chinuți, acolo unde sunt; iadul răsună de suspinele lor dureroase, în timp ce pe pământ răsună lauda lor. Dar binecuvântat este omul care se teme de Domnul (Psalm 112,1), căci în lumea aceasta el este onorat de oamenii cei mai buni, și în lumea veșnică el își va primi plata între sfinți și între îngeri în Împărăția slavei. *John Boys* † 1625.

*Frica de Domnul* este nu numai începutul înțelepciunii, ci și subiectul și sfârșitul ei. Ea este efectiv alfa și omega, trupul și sufletul, suma și nucleul. Desigur este înțelept să iubești ce este demn de iubit și inimile noastre să se preocupe cu ce are valoare, ca să ne legăm inima de ele și cel mai bine este să satisfacem înlăuntrul nostru. *Daniel de Superville* 1700.

*Cei ce o practică*. Deci teama nu este totul. Robul leneș, care a învelit mina primită în ștergar, a știut să vorbească despre teama de Domnul lui, dar la el aceasta nu a fost începutul înțelepciunii. Ea nu l-a condus la fapte roditoare. De aceea el a fost aruncat împreună cu teama lui în întunericul cel mai mare. Episcop *Lancelot Andrewes* † 1626.

Este deci lumea necreștină lipsită de înțelepciune? Nu are ea un Aristotel, un Socrate, un Tacitus, un Goethe, Gibbon și mulți alții? Să înțelegem, ce este înțelepciunea. O grămadă de cunoștințe, oricât de mare ar fi ea, nu înseamnă înțelepciune. Este vorba în primul rând și de faptul, dacă cunoștințele, pe care le are cineva, sunt corespunzătoare și folositoare scopului vieții sale. Un om care nu cunoaște relația lui cu Dumnezeu și cu semenii lui, care este greșit instruit cu privire la obligațiile lui, pericolele lui, adevăratele lui nevoi, etc., el, chiar dacă ar fi făcut nenumărate fapte nobile, nu poate fi numit un om *înțelept*. Ce dai tu, ca robul tău să fie versat în matematică, dacă el este neștiutor cu privire la voia ta și cum el ar putea s-o facă? Darurile strălucitoare ale lui Voltaire, Spinoza, Byron, fac să se vadă nebunia lor într-o lumină orbitoare. Munca lor de o viață ni se pare a fi, ca și cum cineva este dus de apele repezi ale Niagarei spre prăbușire, în timp ce el vrea să picteze un tablou admirabil al naturii înconjurătoare minunate. Oameni, care în lume au cea mai înaltă prețuire, au făcut cele mai fatale greșeli cu privire la lucrurile cele mai importante; și numai pentru că lumea consideră aceste lucruri fără importanță, prestigiul acestor oameni rămâne. *George Bowen 1873.*

Așa cum există trepte de înțelepciune, tot așa există și trepte ale fricii de Domnul. Dar chiar și treapta cea mai de jos a adevăratei frici de Domnul este deja un început al înțelepciunii. Și nu este nici o treaptă a înțelepciunii, oricât de înaltă sau de desăvârșită ar fi ea, care să nu își aibă rădăcinile, originea în frica de Domnul. *Joseph Caryl † 1673.*

*Toți cei ce o practică vor avea o minte sănătoasă.* Nu cine vorbește, scrie, predică despre poruncile lui Dumnezeu, ci cine o practică. Ceilalți au o deșteptăciune falsă, înfumurată, o deșteptăciune asemănătoare cu a cărturarilor și fariseilor, care condamnă, dar nu-i poate salva. *Henry Smith † 1591.*

*Lauda Lui ține în veci.* Unii comentatori aplică aceasta la Dumnezeu, deoarece cuvântul folosit în textul original este folosit aproape exclusiv pentru lauda care se cuvine lui Dumnezeu. Alții îl aplică la cei care au frică de Dumnezeu, dar în sens diferit. În timp ce cei mai mulți îl înțeleg în sensul unei aduceri aminte permanente de cei drepti, compară cu Psalmul 112,6, *Augustin* comentează cuvintele în felul următor: *Lauda Domnului* adusă de cel drept rămâne veșnic, deoarece el aparține aceluia pe care Psalmul 85,5 îi numește fericiți, deoarece ei locuiesc în Casa lui Dumnezeu, unde vor lăuda veșnic pe Dumnezeu. *John Boys † 1625.*

## Îndrumări omiletice

**Versetul 1.** *Lăudați pe Domnul:* aici avem un îndemn. *Voi lăuda pe Domnul:* o juruință. Trebuie să aibă loc *din toată inima:* vedem aici evlavie practică. *În sfatul oamenilor drepti:* aici întâlnim poziția credinciosului în Adunarea lui Dumnezeu. *Joseph Irons † 1852.*

*Din toată inima:* aceasta înseamnă spiritual (nu în slujbe formale carnale, moarte), simplu, cu ardoare. *Joseph Irons † 1852.*

1) Ce fel de oameni sunt aceștia, *oamenii drepti*, despre care este vorba aici? 2) Care este preocuparea lor cea mai plăcută? *Să laude pe Domnul.* 3) Ce voi face eu, dacă am privilegiul să aparțin acestora? *Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea.*

**Versetul 2.** Cercetătorul creștin. 1) Domeniul lui de cercetare: lucrările Domnului. 2) Lucrarea lui: cercetare. 3) Bucuria lui. 4) Scopul și țelul lucrării lui: lauda lui Dumnezeu, vezi versetul 1.

**Versetele 2-9.** Lauda lui Dumnezeu rezultată din lucrările și faptele lui Dumnezeu. Ele sunt 1) mari și minunate, 2) drepte, 3) îndurătoare, 4) mărețe, 5) în concordanță cu făgăduințele lui Dumnezeu, 6) au durabilitate veșnică. *Matth. Henry* † 1714.

**Versetul 3b.** *Dreptatea Lui ține în veci:* ca însușire a Ființei divine, mai mult decât descoperită în providență, decât afirmată în mântuire, decât dovedită în unele pedepse, mai mult decât însușită de credincioși.

**Versetul 4.** Cum se dovedește bunăvoința Domnului în faptul că El vine în ajutorul copiilor Săi ca ei să-și aducă aminte.

**Versetele 4 și 5.** 1) Este voia lui Dumnezeu ca minunile Lui să rămână în amintire. De aceea El a) le-a făcut așa de mari, b) le-a făcut pentru oameni care nu le meritau, c) le-a făcut în timpuri memorabile, d) a lăsat ca ele să fie scrise, e) a întocmit semne deosebite de aducere aminte, f) a poruncit poporului Său să le facă cunoscut copiilor lor, g) din când în când împrăștează amintirea lor prin faptele Sale. 2) Este spre folosul nostru propriu, dacă ne amintim de minunile Domnului, căci a) prin aceasta devenim siguri de îndurarea Sa, b) ele ne fac să ne gândim la generozitatea Sa, c) ele ne confirmă credința Sa, d) ele ne trezesc să aducem laudă lui Dumnezeu.

**Versetul 5.** 1) Încurajare prin trecut: *El a dat hrană ...*, 2) încredere pentru viitor: *El Își aduce pururi aminte de legământul Său.* *G. Rogers* 1878.

**Versetul 6.** Puterea lui Dumnezeu o încurajare pentru misiunea în rândul păgânilor.

**Versetul 9.** Mântuirea. Planificată, pregătită, executată și dăruită de Dumnezeu. Printr-un preț mare, printr-o putere mare. De păcat și de moarte. Pentru ca noi fiind eliberați să fim poporul proprietate a Domnului, spre lauda Domnului.

Mântuirea: 1) Urzitorul ei: *El a trimis ...* 2) Pentru cine este ea valabilă: *poporului Său.* 3) Ce ne garantează ea: *El a așezat legământul Său în veci.* 4) Lauda, pe care ea o trezește în noi: *Numele Lui este sfânt și înfricoșător.*

**Versetul 9c.** *Sfânt ...* 1) Sfințenia lui Dumnezeu este subiectul sentimentului nostru de onoare. 2) Un astfel de sentiment de onoare are influență binefăcătoare asupra noastră. 3) Ea ar trebui să însoțească permanent credința noastră în mântuire și în veșnicul legământ al harului lui Dumnezeu, vezi versetul 9a și 9b.

**Versetul 10.** O predică pentru studenți. 1) Începătorul în școala Domnului. 2) Maturul, cel care a obținut un titlu (o minte sănătoasă), și felul examenului (cei ce o practică). 3) Învățătorul, Cel care primește lauda: Lauda Lui ține în veci.

1) Începutul înțelepciunii: Frica de Domnul. 2) Progresul în înțelepciune: când frica de Domnul, care este în inimă, se manifestă în viață. 3) Țelul: Să laude pe Dumnezeu. *G. Rogers* 1878.